

stranami, která by nahradila fysické dělení jednotlivých, všem společníkům stejně ideelně patřících součástí společné usedlosti. K takové dohodě nelze však spoluvlastníka nutiti žalobou na zrušení spoluvlastnictví po rozumu Šu 830 obč. zák. Dovolatelka poukazuje zcela bezdůvodně v té příčině k zákonům o pozemkové reformě a fysickému dělení zabraných velkostatků, neboť toto dělení, správně rozdělování celých objektů zakládá se na docela jiném mocenském podkladě, než právo spoluvlastníka na zrušení spoluvlastnictví, a nelze výjimečných oněch zákonů obdobně použití při posouzení práv spoluvlastnických, upravených zákoníkem občanským. Tento zákon připouští za určitých, v tomto případě již nepopřených předpokladů zrušení spoluvlastnictví k věci, nelze-li ji reálně dělit, soudní dražbou. Důkaz o tom, že usedlost N. lze fysicky rozdělit tak, že by z velké společné usedlosti povstaly dvě sice menší, avšak v podstatě a účelu hospodářském sobě rovnocenné usedlosti, žalobkyně dle zjištění odvolacího soudu nepodala. A právě na této možnosti podstatně záleží, neboť reální dělení lze připustiti jen tehdy, když v jednotlivých dílech zachována bude podstata a cena věci. V tomto smyslu vyznělo již také rozhodnutí tohoto nejvyššího soudu čis. 1187 sb. n. s. a po něm stejně i rozhodnutí čis. 5266 sb. n. s., jež obě kladly váhu na povahu reality jako hospodářského celku a vzájemnou souvislost pozemků a hospodářských budov, bez nichž, ať těch neb oněch, hospodářského účelu dosáhnouti nelze. V souzeném případě jde dle zjištění nižších soudů o docela samostatnou, zdí a plotem ohraženou a komplexem domů ve velkoměstě (na Smíchově) uzavřenou hospodářskou jednotku, kde by nešlo toliko o větší neb menší obtíž při provedení fysického rozdělení reality, nýbrž i o značné zmenšení ceny reality fysickým dělením v případě nemožnosti jejího zastavení, kteroužto nemožnost znalci nevyklučují. Podle Šu 843 obč. zák. jsou zde proto jen podmínky pro zrušení spoluvlastnictví soudní dražbou, jak to zcela správně a případně vyslovil soud odvolací.

Čís. 6270.

Ku podpisu vydatele směnky se vyhledává, by tu byl podpis právního podmětu, který jest způsobilým ke směnkám. Zda podpis pochází skutečně od osoby jím označené, či zda jest padělkem, jest lhostejno pro posouzení platnosti směnky a mohou tyto okolnosti míti význam tehdy, kdyby šlo v určitém případě o to, zda osoba, na kterou bylo ze směnky dokročeno, jest onou, která má ručiti dle obsahu směnečného prohlášení. Pro závazek příjemce směnky jest nerozhodno, zda byl podpis vydatele připojen řádně čili nic.

(Rozh. ze dne 14. září 1926, Rv I 1375/26.)

Směnečný platební příkaz byl ponechán procesním soudem první stolice v platnosti, odvolací soud směnečný platební příkaz zrušil. Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu odvolacímu, by po případném dalším jednání znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Žalovaný vznesl proti směnečnému platebnímu příkazu řadu námitek, mezi jiným také, že žalobní směnka nemá všech zákonných náležitostí, jmenovitě že nebyla podepsána vydatelkou (čl. 4 čís. 5 směn. ř.). Prvý soud pokládá tuto námitku za neodůvodněnou, poněvadž z výpovědi Marie Sch-ové, spolumajitelky žalující firmy, slyšené jako strany, zjistil, »že za žalující stranu připsal na směnku její jméno obchodvedoucí Max Sch.«. Odvolací soud, osvojiv si toto zjištění (§ 498 c. ř. s.), poukazuje ještě k další části výpovědi Marie Sch-ové, že Max Sch. připojil podpis k jejímu příkazu, tedy jako její zmocněnec. A tu usuzuje odvolací soud, že toto znamenání firmy na směnce nemá vůbec právního významu, poněvadž se nestalo ve formě, předepsané zákonem, t. j. s dodatkem, vyznačujícím plnou moc (čl. 48 obch. zák.), takže tu prý není znamenání firmy, směnka není podepsána ani majitelem firmy jako vydatelem, ani zmocněncem. Schází prý tedy podstatná náležitost čl. 4 čís. 5 směn. ř., směnka jest neplatnou a nemá ani podpis odvolatelův na směnce směnečné závaznosti. Tomuto právnímu názoru nelze přisvědčiti. Dle čl. 4 čís. 5 směn. ř. jest nezbytnou náležitostí směnky podpis vydatele jeho jménem nebo firmou. Vyhledává se tedy, aby tu byl podpis právního podmětu, který jest způsobilým k směnkám. Zda tento podpis ve skutečnosti také pochází od osoby jím označené, či zda jest padělkem, na př., proto, že osoba jím označená nepodepsala neb vůbec jí není, jest pro posouzení platnosti směnky lhostejno. Tyto okolnosti mohly by míti arci význam, kdyby šlo v určitém případě o to, zda osoba, na kterou bylo ze směnky dokročeno, jest onou, která dle obsahu směnečného prohlášení (jako vydatel) má ručiti. (Srv. Staub-Stranz: Kommentar zur Wechselordnung str. 54 při čl. 4 č. 5 pozn. 33, Grünhut: Wechselrecht I. str. 408, 409.) Nelze tedy tvrditi, že žalobní směnce schází náležitost čl. 4 čís. 5 směn. ř., neboť podpis vydatele — Sch. a spol. — jest z ní zjevným. Pro otázku směnečného závazku žalovaného, který nesporně směnku podepsal (čl. 81 směn. ř.), jest nerozhodno, zda podpis vydatelčin byl připojen řádně, čili nic (zásada čl. 75 směn. ř.). Námitka neplatnosti žalobní směnky pro nedostatek podstatné náležitosti dle čl. 4 čís. 5 směn. ř. není tudíž odůvodněna. Poněvadž se však odvolací soud vzhledem ku svému odchylnému právnímu názoru nezabýval ostatními námitkami ve smyslu vývodů odvolání, zůstalo toto nevyřízeno a nezbylo, než aby rozsudek odvolacího soudu byl zrušen a věc tomuto soudu vrácena, by po případném dalším jednání znovu rozhodl (§ 510 c. ř. s.).

Čís. 6271.

**V řízení o nároku manželských dětí na placení výživného lze pokračovati, třebaš usnesení, jímž byl dětem zřízen opatrovník k činu, nena-
bylo dosud právní moci. Usnesení o zřízení opatrovníka k činu jest sice
vydati písemně, nelze však spatřovati zmatečnost v tom, že se tak ne-
stalo.**

(Rozh. ze dne 14. září 1926, R II 242/26.)